

Lovforslag nr. L 117. Fremsat den 15. januar 1985 af Dohrmann (FP), Ove Jensen (FP), Pia Kjærsgaard (FP) og Poulsgaard (FP)

Forslag

til

Lov om frit bådoplæg på offentligt ejede strande

Enhver kan gratis oplægge sin båd på de offentligt ejede strande, hvor miljøministeren ikke på grund af ganske ekstraordinære forhold har forbudt sådant oplæg.

Bemærkninger til lovforslaget

Fra arilds tid har det hørt til danskens frihedsrettigheder at have sin båd liggende på stranden.

Et af de mange eksempler på, at det i denne regerings tid er blevet sværere at være dansker, er, at regeringsbureaukratiet nu også infiltrerer denne hævdvundne ret. Der henvises til det som bilag 1 optrykte svar af 12. oktober 1984 på spørgsmål nr. S 31. Den i svaret nævnte bekendtgørelse optrykkes som bilag 2.

Til modificering heraf fremsættes nærværende lovforslag. Det griber ikke ind i de særlige forhold, der kan foreligge omkring private strande, idet forslaget udelukkende angår offentligt ejede stran-

de. Hertil hører først og fremmest de strande, som ejes af staten, herunder direktorater, styrelser o.s.v. under disse, samt strande, der ejes af kommuner og amtskommuner. Derudover anses som offentligt ejede sådanne strande, som tilhører institutioner m.v., der i overvejende grad finansieres af offentlige midler, som f.eks. Danmarks Radio, Feriefonden, de fleste skoler o.s.v.

Det er forslagsstillernes opfattelse, at på en væsentlig del af de danske kyster skal bådejeres sunde fritidsinteresser ikke ødelægges af betalings- og/eller forbudsordninger. For badegæster på stranden er bådene da også normalt blot et charmerende indslag i sommerlandet.

**Miljøministerens besvarelse (12. oktober 1984) af spørgsmål nr. S 31
stillet af Helge Dohrmann (FP)**

Spørgsmål nr. S 31:

»Må både henlægges på offentlige strandbredder?«

Svar:

Der foreligger ikke samlede opgørelser over, hvor stor en del af de danske strandbredder der ejes af det offentlige (ministerier, amtsråd og kommuner).

En opgørelse over de af miljøministeriet ejede arealer viser, at miljøministeriet pr. 1. juni 1984 administrerer arealer med en kystlinje på ca. 430 km, svarende til knap 6 pct. af landets kystlinje.

Henlæggelse af båd på en strand – privat eller offentlig – er principielt forbudt, medmindre ejeren – offentlig myndighed eller privat – giver tilladelse hertil.

I 1969 tilføjede man til bestemmelsen om offentlighedens adgang til og mulighed for ophold på og badning fra strandene, at man i tilknytning hertil fik lov til at oplægge en båd. I konsekvens af, at opholds- og baderetten er »kortvarig«, gælder retten til at oplægge båd følgelig også kun i kortere tidsrum. Bestemmelserne findes i naturfredningslo-

vens § 54 og er uddybet i bekendtgørelse nr. 557 af 19. november 1983.

Offentlighedens færdsel m.v. på strande må, jfr. naturfredningslovens § 54, stk. 5, ikke generes. De senere års stigning i antallet af både nødvendiggør, at det offentlige administrerer reglerne efter pålydende. Bådejere, »der springer op og falder ned på juraen«, vil derfor typisk udsætte sig for, at en ulovligt oplagt båd efter politianmeldelse fjernes for ejerens regning.

Statsskovvæsenet, der administrerer miljøministeriets arealer, har, hvor det ikke generer andre strandgæster, i en række tilfælde givet tilladelse til bådparkering (dvs. længere ophold end blot kortvarigt). En sådan tilladelse gives sædvanligvis til et bådelaug for et afgrænset areal, og tilladelsen er tidsbegrænset. Tilladelsen kan endvidere med et varsel tilbagekaldes. I disse tilfælde har statsskovvæsenet krævet betaling for anvendelsen af strandbredden. Priserne herfor varierer, men et typisk eksempel på statsskovvæsenets prispolitik er Villingebæk/Dronningmølle Bådelaug i Nordsjælland, hvor der betales 50 kr. pr. båd pr. år.

Bilag 2

Bekendtgørelse om almenhedens færdsel og ophold på samt badning fra strandbredder

I medfør af § 54, stk. 1 og 8, jfr. § 66, stk. 2, i lov om naturfredning, jfr. lovbekendtgørelse nr. 435 af 1. september 1978, fastsættes følgende:

§ 1. Bestemmelserne i denne bekendtgørelse omfatter de almindelige regler for almenhedens færdsel og ophold på samt badning fra strandbredder, som er åbne for almenheden i medfør af naturfredningslovens § 54.

§ 2. Færdsel er kun tilladt til fods. Det skal dog være tilladt at trække cykler, barnevogne, kørestole o.lign.

Stk. 2. Det er således ikke tilladt

- at cykle eller benytte - herunder trække - motordrevne køretøjer,
- at benytte vinddrevne køretøjer,
- at ride eller færdes på anden måde med heste.

§ 3. Kortvarigt ophold og badning er tilladt.

Stk. 2. På private ejendomme må ophold og badning ikke finde sted inden for en afstand af 50 m fra beboelsesbygninger.

§ 4. Både må ikke anbringes på strandbredden.

Stk. 2. På steder, hvor der er ret til ophold og badning, er det dog tilladt i kortere tid at have en båd uden motor liggende på strandbredden.

§ 5. I tiden 1. april-1. september skal hunde, der medtages på strandbredder, føres i

snor.

§ 6. Det er ikke tilladt

- at drive handel,
- at opstille telte, campingvogne el.lign.,
- at benytte transportable radioer, grammofo-
ner, støjende båndoptagere, musikinstru-
menter o.lign.

§ 7. Bekendtgørelsen udelukker ikke ejeren fra på sin ejendom at tillade færdsel, ophold og badning i videre omfang end det, der fremgår af denne bekendtgørelse.

§ 8. Bekendtgørelsen begrænser ikke færdsels-, opholds- og baderettigheder, der tilkommer almenheden eller bestemte personer ifølge anden lovgivning eller anden særlig hjemmel.

§ 9. Denne bekendtgørelse omhandler kun begrænsningerne for almenhedens ret til færdsel og ophold m.v. på strandbredder i henhold til naturfredningslovens § 54. Der kan efter anden lovgivning være fastsat begrænsninger for almenhedens færdsel og ophold, f.eks. efter sandflugtsloven, jagtloven og i politivedtægter, ligesom konkrete fredninger kan indeholde særlige bestemmelser.

§ 10. Overtrædelse af bekendtgørelsens §§ 2, stk. 2, 3, stk. 2, 4, stk. 1, 5 og 6 straffes med bøde, jfr. naturfredningslovens § 66, stk. 1, nr. 1, og stk. 2.

§ 11. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. januar 1984.

Miljøministeriet, den 19. november 1983

CHRISTIAN CHRISTENSEN

/ Erik Lindegaard